

OKO 3

63. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel

neděle 22. 3. 2026
cena: 10 Kč

DNES HRAJEME:

Měla babka čtyři jabka

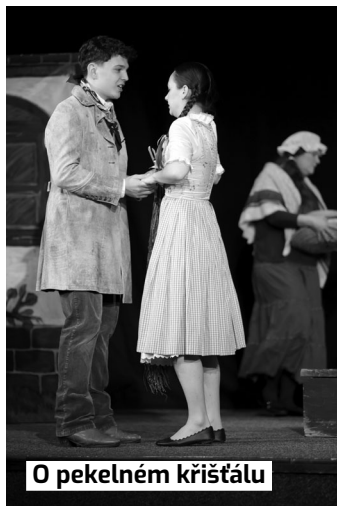

Nejstarší řemeslo

České nebe

VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ:

O pekelném křišťálu

Kola vášně

Romeo, Julie a tma

OKEM poroty:

hodnotí Jiří Juráš

O PEKELNÉM KŘIŠŤÁLU / Bechyňský divadelní spolek Lužnice

Sobotní dopoledne přivedlo na třeštská divadelní prkna podruhé bechyňské ochotníky s první pohádkou na letošním festivalu, který se dlouhodobě a naprosto chvályhodně obrací k dětským divákům (i jejich doprovodům, ať už jsou to cílevědomé maminky, přející dědečkové či zpočátku se mírně zakaboněně tvářící výrazně starší sourozenci se svými výrazně odlišnými starostmi), možným budoucím zarputilým fanouškům amatérské scény, možná „jen“ v hledišti či přímo na jevišti.

Bechyňští si vybrali pohádkový příběh od Kateřiny Lužné „o kouzelné moci kamene, ale hlavně přátelství a síle lásky“. A zvolili si dobře. Text je příkladně vystavěn. Aby se mladá láska mohla naplnit ve šťastný, plný vztah oproti nepřejčnosti a hamižnosti výsostně záporácké statkářky, musí hlavní hrdina Ondra vyřešit a překonat všechny překážky, byť ho cesta zavede do samotného pekla. K pasivitě poněkud odsouzená protagonistka Baruška nás ale v závěru nevidaným divadelním efektem jednoznačně přesvědčí, že síla vztahu je naprosto oboustranná, ale o tom až později.

Soubor si, opět pod režijním vedením Jaroslava Mrzeny, připravil jednoduchou funkční scénu, která byla i vizuálně přitažlivá. Dovolím si připomenout tajuplné velké hodiny, které Ondra názorně za pomoci naddimenzovaných instrumentů v rámci jedné ze svých zkoušek zkompletuje a opraví. Patrně menší režijní zkušenost vede k několika nedotaženostem, které ale neohrožily srozumitelnost a úspěšnost inscenace. Hudební složka obsahuje dvě nesourodé kvality, popkulturní charakter k představbám pouštěné reprodukované hudby zcela neladí s živě Baruškou zpívanou lidovou písní. Také přesnější výklad podstaty jednotlivých situací by napomohl představiteli čerta Barnabáše s nelehkou rolí průvodce celým příběhem. Aby pak neodehrál klíčový výstup spouštějící zápletku povětšinou zády k zlovolné statkářce, na kterou má peklo spravedlivě políčeno. Jinak jsme byli svědky příjemných hereckých výkonů, kde u statkářky Elišky Lehman Diouf a čerta Hudriáše byla znát vyšší herecká či osobnostní vyzrálost. Režisér by mohl i napomoci propracovanějšímu vývoji vztahu čertovské šéfové Klotyldy a jejím směrem stydlína Barnabáše. Ale pozor, jinak to peklu doplněnému souputnickými čerticemi Grizeldou a Brunhildou náramně slušelo, o tom žádá.

Teď ještě k tomu nevidanému efektu zmíněnému výše. Ona to byla s největší patrností nehoda. Ale vezmu to z jiného konce. Představuji si zodpovědnou mladou herečku, která ve snaze obohatit sílu dramatické výpovědi své postavy, s níž se tak identifikuje, sama doma, aby se jí ostatní nesmáli, pracně experimentuje se správnou nesprávností velikosti své obuvi a klopotně nacvičuje, až si

Ohlasy z foyer

- ★ Hláška dítka z hlediště: „Tak a je to.“
– ta byla naprosto kouzelná.
- ★ Čert Barnabáš byl super!
- ★ Mně se zase líbil Hudriáš!
- ★ Dobře, že tu zlou tetu nakonec odnesl čert do pekla...

osvojí v reálném životě zcela nepatřičnou dovednost – dokáže se „vystřelit z bot“! Ale teď už vážně, bez jakéhokoliv ironického podtónu, věřte mi, prosím. Naopak s bezbřehým obdivem a úctou k síle fenoménu zvanému divadlo, který naši reálnou životní praxi reflektuje skutečností jinou, uměle vytvořenou, ale s běžným životem se tak nevyhnutelně úzce prolínající. O co tedy konkrétně šlo? Úpěnlivost postavy Baruška v momentě, kdy se její Ondra šťastně ze všech pekel navrátí, slečna protagonistka prožila a následně vyjádřila tak úpěnlivě, že ke svému milému vypálila s takovou vehemencí, že jí obloukem odlétla bota. Děti se vesele a vděčně zasmály a nám všem bylo v sále jasné, že tu přece o něco opravdu jde! I když to byla „jen“ pohajda...

OKEM poroty:

hodnotí Ladislav Valeš

KOLA VÁŠNĚ / Divadelní spolek Žďár

V samotném úvodu musím poznamenat, že mě soubor mile překvapil. Autorka předlohy Martina Vašáková se svojí parodií na konzumní a přihlouplé telenovely nás přesvědčila o tom, že žánr jistě nadsázky dokonale ovládá, a není tedy divu, že se soubor této materie zdravě chytil a obohatil o svůj pohled.

O děj v podstatě nejde, ten je pouze banalitou, neboť se zde vrší snůška hloupostí jedna za druhou na téma láska, intriky, zrada a podobně.

Ohlasy z foyer

- ★ Bezvadná byla scéna, která byla přetáčena zpět.
- ★ Bavil mě „uvaděč“ seriálu a dobré byly také ty střihy scén.
- ★ Chtělo by to lépe vypínat hudbu. To usekávání slov mě rozčilovalo.
- ★ Pan řidič Chupito byl prostě boží!

Je to tak, že když v klidu domova s pytlíkem chipsů na klíně sledujete v televizi začátek nové mexické telenovely a pak se pro váš nedostatek času k ní vrátíte až ve 150. díle, zjistíte, že jste o nic nepřišli. Tímto způsobem si s diváky představení hrál žďarecký soubor, a když jsme byli částečně nasycení gagy a hláškami a měli jsme dojem, že tempo představení upadá,

tak stačilo trochu koření (opakování a zrychlení určité sekvence) a soubor včetně diváků čekalo zmrtvýchvstání.

Herci byli velmi dobře typově obsazeni a svých rolí si dokonale užili. Připomínám, že dámská šatna byla pregnantně jistější a lepší než pánská. Svým dojmem zaujala především Tamara Pecková Homolová v roli Mercedes. Pánové občas zašumlili a mluvili jak o závod. Líbil se mi představitel Chupita Václav Košťál. Ve výsledku suma sumárum chytře, vtipně

Altánův výkřik!

*Slunce září z vašich corazón, muy bien Ruedas de pasión!
(Slunce září z vašich srdcí, velmi pěkná Kola vášně! – překlad, pozn. red.)*

a dobře zvládnuté představení. Divák, včetně poroty, si strávený čas na představení příjemně užil i bez chipsů.

OKEM poroty:

hodnotí Alena Zemančíková

ROMEO, JULIE A TMA / Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice

Pavel, Ester a heydrichiáda

Novela Jana Otčenáška *Romeo, Julie a tma* z roku 1958 se brzy poté, co se česká literatura osvobodila od estetické doktríny sociálněrealistického realismu, stala jedním z prvních literárních děl, která na pomyslné jeviště příběhů z doby protektorátu vrátila obraz osudu židovského obyvatelstva. Příběh maturationa Pavla a židovské dívky Ester, kterou osloví v parku, a když se dozví, že se nedostavila do transportu, ukryje ji v domě, kde bydlí, se odehrává v roce 1942, na pozadí heydrichiády a strašlivého řádění gestapa po atentátu na zastupujícího říšského protektora a jednoho z nejvýznamnějších pohlavárů Hitlerova nacistického režimu.

Divadelní spolek bratří Mrštíků z Boleradic v režii Juraje Hádera a za spolupráce technických a výtvarných složek s herci dokázal vytvořit poetickou a v pravdě činoherní inscenaci s dobře charakterizovanými postavami a působivou atmosférou houstnoucího nebezpečí pro všechny obyvatele domu, kde Pavel skrývá Ester v kamrlíku za krejčovskou dílnou své matky. Využili k tomu dramaturg Otakara Blandy, kterou si upravili a doplnili o další materiály (například dopis, který píše Esterin otec z Terezína, je skutečným dopisem, objeveným při pozdějším výzkumu tématu a převzatým z dokumentární výstavy).

Altánův výkřik!

*Až lidstvo zase jednou dosáhne svého dna,
pak doufám, spíš věřím, ne, vím,
že přijde Ester a Pavel jako Julie a Romeo,
a rozplyne se tma.*

si dovoluje vzpurnější postoj k protektorátnímu režimu. Zbábělého, ale i nešťastného a osamělého nájemníka Rejska, kolaboranta a antisemitu. V zadním plánu vidíme ve snových obrazech tančit a psát dopisy Esteriny rodiče, kteří odjeli do Terezína už předchozím transportem, plíží se tudy smířující Rejsk, přecházejí postavy chodců a také odtud zaznívá hlášení o vyšetřování atentátu na Heydricha a seznamy popravených, čtené živě hercem, jehož červeně podsvícené nohy evokují plameny hořících Lidic.

Inscenace vrcholí milostnou scénou Ester a Pavla, o níž jsme se v diskuzi shodli, že by si zasloužila dopracovat, a pak už příběh rychle spěje k tragédii. Ester, když opouští dům, kde

Ohlasy z foyer

- ★ Moc se mi líbil vývoj postavy kolaboranta Rejska.
- ★ Ty kabáty – to mi vzalo dech hned při prvním pohledu na scénu.
- ★ Na toto by se měli přijít podívat všichni povinně.
- ★ Měla jsem husí kůži a mráz po zádech od začátku do konce.
- ★ Tohle téma má velký přesah i do současnosti, kor s tím, co se teď všude děje...

Režisér inscenace dokáže spolu s herci vytvořit postavy, v nichž vidíme spektrum osobnostních typů obyvatel jednoho domu: starostlivou matku, která sotva drží nad vodou svou krejčovskou živnost – a s ní i syna Pavla na gymnáziu. Jeho svobodného tovaryše Čepka, který

ji udavač Rejsek spatřil a nahlásil gestapu, je zastřelena na ulici, a Pavel v působivé metafoře svetry, zavěšeného na ramínku, padá do tmy.

Inscenace Boleradických je promyšlená, vybudovaná v postavách i situacích, v rytmu i atmosféře a přináší hluboký divácký zážitek z díla, vystavěného ve všech složkách, s vyrovnanými hereckými výkony. Jen houstnutí atmosféry i zvyšování napětí mezi postavami by mohlo být posíleno ještě rafinovaněji gradujícími hereckými výkony, které by sledovaly linii vedenou od obrazu života ještě celkem normálního až k nacistickému teroru, končícímu smrtí protagonistů. To je ale jen závěrečné vybídnutí k další práci na jevištním díle, které má všechny znaky dobrého divadla.

OKO zaostřuje na:

DS Karla Čapka Třešť

Divadelní soubor Karla Čapka v Třešti patří k významným ochotnickým souborům regionu a navazuje na více než stoletou tradici místního divadla. Jeho počátky sahají do roku 1923, kdy byla v Třešti založena ochotnická jednota.

Soubor se během své existence proměňoval, ale vždy zůstával důležitou součástí kulturního života města. Od roku 1960 působil při domě kultury a dnes funguje jako samostatný spolek, který rozvíjí divadelní tradici v Třešti i okolí.

Jeho činnost je velmi pestrá – vedle činoherních inscenací se věnuje také loutkovému divadlu, práci s mladými herci či projektům historického a pouličního divadla. Významnou součástí aktivit jsou i oblíbené divadelní prohlídky na hradě Roštejně, které byly opakovaně oceněny v anketě Zlatá jeřabina.

Soubor pravidelně uvádí své inscenace na domácí scéně i na dalších místech po celé republice a dlouhodobě se podílí na organizaci kulturního dění v Třešti – včetně tradiční přehlídky Třeštské divadelní jaro.

Divadelní soubor Karla Čapka tak představuje živé spojení tradice a současnosti – soubor, který si zakládá na radosti z divadla, tvořivosti a především na setkávání s divákem.

OKO představuje hru:

Měla babka čtyři jabka

1.

Divadelní spolek Karla Čapka Třešť / autor: Vlastimil Peška
pohádka / 60 minut bez přestávky

Hravé pásmo pohádek s písničkami, určené především těm nejmenším divákům, vychází z tvorby dramatika a režiséra Vlastimila Pešky, který je známý svou citlivou a nápaditou prací s dětským publikem.

Jak už název napovídá, v každém ze čtyř jablíček se ukrývá jedna pohádka. Společně tak ožívají klasické příběhy O koblížkovi, O dědečkovi a kožíšku, O zlé koze a O veliké řepě. Jednotlivé pohádky propojuje jednoduchá a vtipná rámcová hra na babku a dědka. Inscenace sází na hravost, humor i kontakt s publikem. Nechybějí ani známé dětské písničky nebo velké loutky zvířátek, které dodávají příběhům na kouzlu a přitažlivosti.

Měla babka čtyři jabka je tak milým a hravým setkáním s klasickými pohádkami, které dokáže potěšit nejen děti, ale i jejich doprovod.

OKO představuje hru:

Nejstarší řemeslo

2.

Divadelní spolek Karla Čapka Třešť / autor: Paula Vogel
tragikomedie / 75 minut bez přestávky

Hořká komedie americké dramatičky Pauly Vogel přináší s nadhledem i jemnou ironií pohled na lidský život, stárnutí i proměny společnosti. S lehkostí a humorem otevírá otázky, zda v dnešním světě vítězí promyšlené strategie, nebo obyčejná lidskost.

Pětice dam v nejlepších letech tráví pravidelně polední pauzy společně. Na první pohled vedou nenucené rozhovory o běžných věcech, postupně však vychází najevo, že je spojuje víc než jen dlouholeté přátelství. Název hry tak získává zcela konkrétní význam.

Hrdinky se znají celý život, sdílejí společnou minulost i osud a drží při sobě za všech okolností. Svět kolem nich se ale mění – a s ním i podmínky, v nichž musí obstát. Potřebuje jejich „řemeslo“ moderní marketing, efektivní komunikaci a nové strategie? Nebo zůstává klíčem k přežití něco docela jiného?

Paula Vogel ve své hře s typickým hořkým humorem i pochopením vykresluje život žen, které se svému povolání oddaly na celý život. Nejstarší řemeslo je tak nejen vtipnou, ale i lidsky silnou výpovědí o přátelství, důstojnosti a schopnosti obstát v proměnlivém světě.

OKO zaostřuje na:

Zvonokaplička Prosenická Lhota

Divadelní spolek Zvonokaplička z Prosenické Lhoty navazuje na bohatou tradici ochotnického divadla v obci, jejíž kořeny sahají až do období před druhou světovou válkou. Tehdy zde působily dokonce dva divadelní spolky (Staročech v Prosenicích a Tyl v Prosenické Lhotě), které se v 60. letech spojily a společně pokračovaly v činnosti až do 80. let minulého století.

Na tuto tradici navázal přibližně před patnácti lety právě spolek Zvonokaplička. A proč Zvonokaplička? Na návsi v Prosenicích je zvonička, tak „Proseňáci“ byli zvoníčkáři, a naopak v Prosenické Lhotě na návsi je kaplička, tak „Lhoťáci“ byli nazýváni kapličkáři. Jelikož v novodobém souboru jsou členové zastoupeni z obou osad, bylo nasnadě nazvat soubor Zvonokaplička. Programově se věnuje především tvorbě Divadla Jára Cimrmana a postupně nastudoval inscenace Posel z Liptákova, Lijavec a Švestka.

Právě posledně jmenovanou inscenaci poctil svou návštěvou Filip Smoljak, syn jednoho z autorů hry Ladislava Smoljaka, což je pro soubor významné ocenění jeho práce.

Zvonokaplička tak s lehkostí a humorem udržuje při životě nejen místní divadelní tradici, ale i specifický cimrmanovský humor, který si nachází své publikum napříč generacemi.

OKO představuje hru:

České nebe

3.

Divadelní spolek Zvonokaplička Prosenická Lhota

Autor: Zdeněk Svěrák, Ladislav Smoljak / komedie / 110 minut s přestávkou

Inscenace České nebe z repertoáru Divadla Jára Cimrmana nese všechny typické znaky – laskavý humor, nadsázku i osobitý pohled na české dějiny. Stejně jako u většiny cimrmanovských her je i zde představení rozděleno do dvou částí.

V úvodu zazní série „odborných“ referátů, které s typickým nadhledem přibližují život a dílo Jára Cimrmana. Druhou část pak tvoří samotná divadelní hra, která tentokrát zavádí diváky do poněkud neobvyklého prostředí – do českého nebe.

Děj se odehrává během první světové války, kdy zasedá nebeská komise vedená svatým Václavem. Ten se rozhodne rozšířit její řady o další významné osobnosti české historie – postupně tak mezi sebe přijímají Karla Havlíčka Borovského, mistra Jana Husa a také Babičku z díla Boženy Němcové. Společně pak řeší zásadní otázky týkající se osudu českého národa. Diskutují například o postoji k Bedřichu Smetanovi, Karlu Sabinovi i k českým vojákům, kteří během války přešli z rakouské armády k československým legiím.

Na co se můžete těšit zítra?

23. 3. v 15.00 hod.

Pastýřka putující k dubnu

hraje Divadelní soubor Spektrum ze Sezimova Ústí

23. 3. v 19.30 hod.

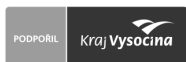
Dokonalá svatba

hraje Divadelní soubor Jindřicha Honzla z Humpolce

Sponzoři a partneři Třeštského divadelního jara 2026

Město Třešť

Mediační partneři:

Partneři festivalu:

Vydalo: Město Třešť / **Redakce a tisk:** TIC Třešť / **Sazba a grafika:** Michaela Padrtová
Foto: archivy zúčastněných souborů, město Třešť a Martin Čáp